

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΣΤΟΝ ΙΔΙΟ ΡΥΘΜΟ

I

Ταξιδεμένη πού δὲν ἔφτασες
 ποτὲ σ' ἀπάνεμο λιμάνι,
 ὅσοι βοριάδες κι ἂν σὲ δείρανε,
 Καιροὶ κι ἂν ἦρθαν Ποντοπλάνοι,

Πῶς, λέω, νὰ μοιάξεις μὲ τὴν ἀκληρη,
 τὴν ἀγαλήνευτη ψυχὴ μου
 πού σὲ μιὰ στράτα ὁδεύει ἀπέραντη,
 Μόνη, στὰ βάθη μιᾶς ἐρήμου.

Πῶς λέω νὰ μοιάξεις μὲ ὅσα ὄνειρατα
 φεύγουν καὶ πᾶνε καραβάνι,
 κυνηγητὲς κι αὐτὰ μιᾶς Χίμαιρας,
 χωρὶς νὰ βροῦν ποτὲ λιμάνι.

Πῶς ἔτσι ἀπάντεχα χωρίζονται
 καὶ δίνονται βορὰ τοῦ ἀνέμου,—
 Φύλλα στὸν ἄνεμο. Φαντάσματα
 τοῦ πιδ αἱματόχαρου πολέμου.—

Ποιὲς προσδοκίες' ποιά θεῖα μιλήματα
 γιὰ τὸ πασίχαρο λιμάνι,
 Ταξιδεμένη, δὲν ἀπείκασες
 καθὼς σφυραῖν οἱ Ποντοπλάνοι !

ὦ, ναι κ' Ἐσύ,—τὸ λέν τὰ μάτια Σου—
 σὲ μαρτυρίου στράτα ὁδεύεις
 κ' αἰώνια πᾶς, στιγμή δὲ στέκεσαι
 κι οὔτε ποτέ Σου ξεπερσεύεις.

II

Τάχα νὰ σ' ἔκρουσε ὁ ἀντίλαλος
 τῶν ἤχων ποὺ ἔρχονται ἀπὸ πέρα
 στὴ δειλινὴ ἀρμονία τοῦ Ἀμίλητου,
 στερνὴ κραυγὴ στὸν πρᾶον αἰθέρα;

Τάχα νὰ σ' ἔκρουσε τὸ ἀνήσυχο
 ποὺ ἐμπρός Σου ἐδιάβη πεταλούδι,
 μὲ τὸ σκοτάδι ὡς ἀντιμάχονταν,
 φωλιά νὰ βρεῖ σὲ ποιοῦ λουλούδι;

ὦ! μὴν τὸ πεῖς! Ἄσε τὸ ἀνήσυχο
 τὸ πεταλούδι νὰ διαβαίνει
 κι ἄκου τὸν ἤχο, ποὺ δὲν τέλειψε,
 κι αὐτὸν νὰ σβήνει, νὰ σωπαίνει....

III

Τὰ μάτια Σου, φωτιὲς καὶ λάμπουνε
 ὁλονυχτὶς μὲς στὸ σκοτάδι,
 ἔτσι ἀνοιχτά, ποὺ μ' ἀντικρύζουνε
 γεμάτα ὑπόσχεση καὶ χάδι.

Κάτι μοῦ λέν γιὰ ὅσα περᾶσανε,
 Κάτι γιὰ τὰ ὅσα ποὺ θάρρουνε.
 Τὰ τωρινὰ καὶ τὰ μελλούμενα
 στὰ ὕγρα τὰ βάρη τους περνοῦνε.

Κ' είναι φωτιές υγρές τὰ μάτια Σου
 Κ' είναι στὸ δάκρυ ποντισμένα
 σὰν τοῦ ἄγριου φράχτη τ' ἄγρια ἀνθόκλινα
 στὴν αὐγινὴ δροσιὰ λουσμένα.

IV

Καὶ τὸ κλαδὶ τοῦ δέντρου ἐλίγησε
 κ' ἦρθε μιὰ μπόρα καταλύτρα
 καὶ συνεπῆρε δ,τι μ' ἀπόμενε,
 τὰ πιὸ δειλὰ ποὺ ἀνθοῦσαν φύτρα !

Καὶ μ' ἄρρησε ὅπως μένει τὸ ἔρημο
 ξεγυμνωμένο περιβόλι,
 χωρὶς πουλιῶν ξεπεταρίσματα,
 καινούριων κλώνων ἀνθοστόλι.

Μὰ ὁ κερυνός, καθὼς λαμπάδισε
 στὴν ἄγρια θύελλα, ποὺ ἐβρυχήθη,
 κάτι σὰν ἅγιο φῶς κι ἀνέσπερο
 στὰ κρύα ἀναχάραξε τὰ στήθη.

V

ὦ, Ἐσύ, Συντερόφισσα τοῦ πόνου μου,
 Ἄστρο ποὺ λάμπεις στὴν ἐρμιά μου,
 Πρώτη φωνὴ ποὺ σκάει στὸ ρόδισμα
 τῆς νέας Αὐγῆς, τόσο κοντά μου,

ὦ ! Ἐσὺ τοῦ πόνου μου ἀντιλάρισμα
 καὶ τῆς χαρᾶς μου παρακλάδι
 Μὲ τὰ δυὸ μάτια, Φῶτα ἀνέσπερα,
 πλέρια ἐγκαρτέρηση καὶ χάδι,

ὦ! Ἐσύ, ποὺ δένεις μου τὴν ὑπαρξὴ
 σ' ἓνα πολύχρυσο γαῖτάνι
 καὶ μοῦ λικνίζεις τὸ χρυσόνειρο
 καθὼς βαρκοῦλα σὲ λιμάνι,

Ποὺ σὲ μιὰ στράτα κακοτράχαλη
 γωνιά μοῦ χάραξες καὶ σκήτη
 καθὼς σὲ νύχτα ἀνεμοβρόντητη,
 θύρα ποὺ ἀνοίγουν στὸν ἀλήτη,

ὦ! Ἐσύ, τοῦ χρόνου μου ἀντιτάρισμα
 καὶ τῆς χαρᾶς μου παρακλάδι,
 σιὰ πλαστουργὰ Σου χέρια, κλείσε με
 καθὼς κισσοῦ περιπλοκάδι

τὸ δέντρο κλείνει τὸ ἀστραπόδαρτο
 καὶ στὴν πληγὴ δροσιὰ σταλάζει
 σὰν τὸ ροδόσταμο ἀπ' τὰ χεῖλη Σου
 καὶ τ' ἀγκαλιάζει, τ' ἀγκαλιάζει, . . .

VI

Βουνά, οὐρανοί, δέντρα πανύψηλα
 τόσο κοντά, τόσο κοντά μου·
 Ἀρκαδικοὶ δρυμοὶ ἐλατόσκεποι,
 Κέδρα κ' ἑσεῖς, κρυφὴ χαρὰ μου,

ὦ! ρεματιές, φαράγγισ, διάσελα,
 Ἴσκιοι στὸ κάμνο, — ὦ! νύχτες, νύχτες·
 κορφὲς ποὺ δὲ σᾶς κρούει τὸ χάραμα
 κι ἄλλες κορφές, οὐρανοδειχτές,

Πῶς μὲ τὸ πρῶτο—πρῶτο ἀνάβλεμμα
 δροσιὰ τὸ δάκρι μου σᾶς βρίσκει,
 Πῶς ἀπ' τ' ἀνθρώπινα μὲ ὑψώνετε,
 ψυχὴ ὅλος νᾶμαι, ὦ ! δέντρα, ὦ ἴσκιοι !

VII

Πῶς μὲ τ' ἀνέμου τ' ἄγριο πέρασμα
 Δάση, τὸν Πάνα ὑμνολογᾶτε !
 τὸν κραταῖο παιάνα ἀρμόζετε
 κι ὥς τ' ἀκρουράνια τὸν σκορπᾶτε.

Τὸν παιγνιδιάρη ζωντανεύετε
 Ἀρχαῖο Θεό, τὸν Τραγοπόδη,
 ὅπου ὁμορφιά καὶ σάρκα ρόδινη
 νὰ τὴν ξετρέχει καταπόδι,

Καὶ πότε νᾶναι τὸ Βοσκόπουλο,
 Δάση, τ' ἀθῶο τοῦ Λόγγου ἀγρίμι,
 καὶ πότε μέσα σ' ἓνα ἀνθόσπαρτο
 νὰ ἐρωτοπαίζει, ὁ Θεῖος, κυλίμι !

Βυτίνα - Γορτυνίας, Αὐγουστος 1924

ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ